

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2895

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwijking van het productiesapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aar de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Vierde Jaargang, No. 15.
October, No 1.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

ONTWERP STELLINGEN VOOR DE VEREENIGING VAN DE UNIONSBEWEGING
uitgewerkt door de
Paritaire Program Commissie van de A.A.U.D. en A.A.U.E.
(Voor het P.I.C. vertaald uit Rätekorrespondenz No 8).

Voorwoord!

Kameraden! Hier zijn de stellingen voor de vereeniging, die we volgens het besluit van de bijeenkomst in Saksen uit moesten werken. We leggen jullie die voor ter discussie en kritiek, die gedragen mogen worden door dezelfde zakelijke en vriendschappelijke geest, als ons gemeenschappelijk uitwerken van deze stellingen. We hebben als leden van de P.P.R. niet zoiets gedaan als "eischen" van de beide organisaties tegen elkaar uithandelen, maar in gemeenschappelijke gesprekken ons ieder zelfstandig onze meening gevormd, die ten slotte in de voornaamste punten overeenstonden. Ze stemde niet daarom overeen, omdat we in zekere zin de opdracht hadden een eensgezinde meening te produceeren, maar omdat we in het verloop van onze discussies op een platform moesten stoten, van waaruit zich het eigenlijke twistpunt tusschen de beide Unionen over de inhoud en de organisatievorm van de Unionsbeweging konsekwent liet beantwoorden. Dit platform is tot nog toe door geen der beide Unionen scherp gezien. Het antwoord van de beide organisaties - ook dat van de Spartacus bond en de K.A.P. - op het vraagstuk van het wezen der Unionsbeweging waren daarom eenzijdig en abstract, dwz. onwerkelijk. Dat bleek ons allen iedere dag uit de tegenstelling, die bestond tusschen de werkelijke inhoud van de Unionsbeweging en de inhoud zooals de verschillende groepeerings zich die voorstelden. Bij deze tegenstelling vooral, en bij zijn historische ontstaan heeft de derde stelling aangeknoopt, en van daar uit is geprobeerd in korte trekken het wezen van de Unionsbeweging uit te werken. In de beide andere stellingen is als voorwaarde voor de derde het standpunt van de Unions ten opzichte van de crisis van het kapitalisme en de oude arbeidersbeweging uiteengezet. Elk van de drie stellingen werd afzonderlijk uitgewerkt en vormt daarom een op zich zelf

AFZENDER
K ADRES
BELANG
VERBODEN

12X31
VAN AFZENDER
OOK ADRES
UW BELANG
VERBODEN

staand gesloten geheel. Een samenvatting van het geheel, verwijdering van de herhalingen, enz. was niet noodig, omdat de stellingen immers geen ontwerp program zouden zijn, maar alleen de grondstof voor de eigenlijke stellingen voor de vereeniging.

We vragen daarom de leden van de beide Unionen en bovendien ook de kameraden van de andere unionistische groepen aan het debat over de stellingen deel te nemen, en veranderingen en tegenvoorstellingen tot op zijn laatst 13 November 1931 aan onderstaand adres voor de Räte-Korrespondenz in te zenden.

Paritaire Program Kommissie.

A.A.U.D.

A.A.U.E.

Adres voor de Räte-Korrespondenz:

E. Wockenfuss.
Berlin - Britz.
Krischanweg 44a.

Stelling 1. De crisis van het kapitaal.

Voor meer dan 80 jaar stelden de stichters van het wetenschappelijk communisme tegenover het sprookje van het communistische spook het program van de communisten. Sinds 1905 beheerscht de proletarische revolutie het terrein van de klassenstrijd. Het communisme heeft steeds meer zijn spookachtig karakter verloren en staat nu duidelijk levensgroot tegenover de sidderende kapitalistische wereld. De geschiedenis heeft de opvattingen van de schrijvers van het Communistisch Manifest gelijk gegeven en we zien hoe vandaag de ~~maatschappelijke~~ maatschappelijke macht van het kapitaal, het beschikkingsrecht over de productiemiddelen in handen van enkele trust-kapitalistische groepen is geconcentreerd.

De voorbijgaande storingen en economische depressies van het kapitalistische stelsel zijn tot een blijvende crisis van het moderne monopolie-kapitalisme geworden. Het kapitalisme heeft al zijn ontwikkelingsmogelijkheden uitgeput, en het verhaast zijn ineenstorting door steeds mislukkende pogingen om zijn tegenstellingen te boven te komen. De kapitalistische waren-maatschappij berust op loonarbeid en winst, bevindt zich in het tijdperk van zijn ondergang.

Ondanks de ongelijkmatige ontwikkeling van het kapitalisme bestaat er op de wereldmarkt geen mogelijkheid meer de enorme overproductie af te zetten. Ook de in ontwikkeling achterstaande primitieve landbouwgebieden kunnen geen kapitaal-uitvoer meer opnemen, omdat de kapitaaluitvoerende landen de tegenwaarde, de landbouwprodukten, niet kunnen verbruiken, omdat ze zelf met zulke produkten zijn overstromd.

Met de wisseling van de eeuw trad het kapitalisme in het stadium van het imperialisme. Het barst uit het verband van het nationale raam en sluit zich internationaal aaneen. Het centraliseert zijn macht in steeds grotere trusts, syndicaten en kartels tot een monopolie.

De industrie die ontstaat is bij de uitbuiting der onderdrukte landen, merkt ook de dwang tot kapitalistische accumulatie, tot overheersing van de markt van haar eigen land en tot verovering van vreemde markten. De koloniën maken zich zelfstandig (Japan, Zuid-Amerika, China, enz.). Het oude evenwicht werd verstoord en de toenemende conflicten voeren tot de wereldoorlog, de groote militaire botsing tusschen de wereldimperialisten. Maar de wereldoorlog heeft de tegenstellingen van het kapitalistisch stelsel niet uit de wereld kunnen helpen, maar het heeft ze nog verscherpt. De koloniale industrieën konden een niet verwachte opbloei krijgen, daar de industrieën vande oorlogvoerende landen bijna geheel op de oorlogsproductie waren omgesteld. Het kapitalisme probeert de in wanorde geraakte productie weer op te bouwen. Maar hoewel de overwinning van de vroegere periodieke crisissen mogelijk was door de economische grondslagen van de maatschappij nieuw te produceeren op een hogere trap, maakt nu iedere poging in die richting de bestaande crisistoestand erger.

Ook de landen die uit de wereldoorlog als zoogenaamde overwinnaars te voorschijn kwamen, hebben evenals de overwonnenen groote schulden aan Amerika. De overwinnaars en de overwonnenen hebben in verschillende verdragen - vanaf het verdrag van Versailles tot aan het Young-plan - geprobeerd om het vloeien van de schuldbetalingen op gang te houden. Desondanks heeft dit stelsel ertoe geleid, dat de kapitaalnoed van de een scherp tegenover de goudovervloed van de ander staat. Terwijl de produktie van de schuldenaren kapot gaat aan gebrek aan kapitaal, verstikt die van de schuldeischers in overvloed van goud. Maar de uitvoer van kapitaal heeft alle zin verloren, omdat een daarmee in overeenstemming zijnde rente, laat staan terugbetaling totaal onmogelijk is. Het voorbeeld van Duitschland laat duidelijk zien, hoe alle pogingen tot nieuwe opbouw bijdragen tot verscherping der kapitalistische tegenstellingen.

De poging om de oorlogswinsten te realiseren mislukt door kapitaalgebrek en leidt tot de inflatie, deze groots opgezette rooftocht tegen het zoogenaamde volksvermogen, en eindelijk tot het economisch en politiek bankroet van het Duitse kapitaal. De opvolger van het verdrag van Versailles, het Dawesplan, pompt milliarde Amerikaanse goud in de Duitse huishouding, die gebruikt worden voor de rationalisatie. Er worden nieuwe produktiemiddelen geproduceerd en er ontstaat een schijnopleving, die zoodra de rationalisatie is doorgevoerd een eind neemt en opnieuw het bankroet van het Duitse kapitaal te zien geeft. De poging om met behulp van het herstel der valuta de moeilijkheden te overwinnen, die voortvloeiden uit het feit, dat het geld zijn koopkracht had verloren, van niet de massawerkloosheid, het gevolg van rationalisatie en afzetcrisis, opheffen. Ten slotte toont de ineenstorting van het Duitse ~~kapitaal~~ financiële kapitaal, (Dawes bank, enz.) dat de poging de crisis op te heffen die alleen verscherpt. Het financieel kapitaal, dat oorspronkelijk de rol vervulde van leenkapitaal, (verstrekker van industrie- en handelscredieten), had zich voor de wereldoorlog ontwikkeld tot een toonaangevende faktor van de kapitalistische huishouding. Het ontloot door zijn kapitaal uitvoer afzetgebieden en bronnen van grondstoffen en droeg door dit vooruitdringen tot de wereldoorlog bij. In de naoorlogstijd ontwikkelde het industrie-monopolie weer eigen financiële krachten, en probeert de tot dusver overwegende invloed van het financieel kapitaal op te heffen. (Ivar Kreuger, enz.).

De wereldcrisis van de industriële productie wordt vergezeld van een diepgaande wereld landbouwcrisis. Hoewel in Brazilië, Canada, o.a. de overvloed aan oogst wordt vernietigd, heeft de algemeen overproduktie toch een buitengewone prijsdaling van alle produkten en grondstoffen veroorzaakt. Toch is de afzet onmogelijk, omdat de moeilijkheden op de markt zijn toegenomen door de beperking van de produktie, waaruit voortvloeit nieuwe werkloosheid en het beneden het ~~best~~ betaansminimum gezonken consumptievermogen van de breede massa's. Dus kan ook de verminderde produktie geen afzet vinden, daar ze vergezeld gaat van nieuwe massawerkloosheid, dwz. onderconsumptie. Zou is het kapitalisme gekomen in dat stadium van zijn ondergang, waarin alleen het opvoeren van de uitbouw van zijn politieke machtsmiddelen en de strengste handhaving van deze wapens tegen het proletariaat zijn bestaan kan waarborgen. Het fascisme in zijn verschillende vormen, in de landbouwstaat diktatuur van generaals, in de industriestaat door de kopstukken der 2e internationale in coalitie met de bourgeoisie; dwz. de min of meer openlijke diktatuur van het kapitaal volgt de democratie op. Het gemonopoliseerde kapitaal doordringt het staatsapparaat, vernietigt het ~~aanwinst~~ democratische platform, dat de bourgeoisie in haar jeugd zich zelf heeft gegeven, en gebruikt de in de staat geconcentreerde kapitalen (Rijksbank), om de zwakke plekken van het stelsel te ondersteunen, en om zijn winst veilig te stellen. Maar zelfs een zogenaamde koude socialisatie of een staatskapitalisme (Rusland) kan de tegenstellingen, die aan het kapitalisme vastzitten, zoals de tegenstelling tussen lonarbeid en kapitaal, niet opheffen.

De heele kapitalistische wereld is in een puinhoop veranderd. Het proletariaat heeft op straf van ondergang de historische taak te vervullen, het kapitalistisch stelsel volkomen te vernietigen, en op te bouwen de communistische maatschappelijke orde, het gemeenschappelijk planmatig produceeren voor de behoeften, de associatie van vrije en gelijke producenten. De proletarische wereldrevolutie staat op de orde van de dag.

Stelling 2. De oude arbeidersbeweging.

- 1) De parlementaire partijen zijn de politieke uitdrukking van de klassen die gevormd zijn door de economische ontwikkeling van het burgerlijke tijdvak der geschiedenis. De parlementaire arbeiderspartij had in zoo verre beteekenis voor het proletariaat, als ze dit hiepp, binnen het raam van het kapitalisme de voorwaarden te scheppen voor de ontwikkeling van een zelfstandige arbeidersbeweging. In deze zin hebben ze hun historische taak vervuld en zijn nu in het monopolie-tijdvak van het kapitalisme tot reactionaire lichamen geworden. Het parlement is geen middel om het kapitalisme ten val te brengen, maar een organisch onderdeel van de burgerlijke staat. Het kan dus niet de organisatorische grondslag voor het proletariaat leveren, en ook niet als revolutionaire tribune voor het proletariaat dienen. Het dient alleen tot het uitlechten van door de wet toegestane conflicten tussen burgerlijke

klassebelangen. Het deelnemen van de arbeidersklasse aan de parlementaire conflicten van de burgerij kan alleen plaats vinden op grondslag van compromissen, dwz. het prijs geven van proletarische klassebelangen. In deze zin vervullen het parlement en de parlementaire partijen dezelfde taak van instandhouding van de burgerlijke orde, als de overige organen van de burgerlijke staat. Het deelnemen aan het parlement door de partijen van het proletariaat is daarom reactionair, en staat in tegenstelling tot zijn klassebelangen van tegenwoordig. Dit des te meer, omdat de uitvoerende macht van de burgerlijke staat zich uitsluitend in handen van de bourgeoisie bevindt en van het parlement is gescheiden. Het proletariaat heeft daardoor geen waarborg, dat zijn in het parlement voorgestane belangen ook worden doorgevoerd. De bourgeoisie is ieder oogenblik in staat, door uitzonderingswetten, (noodverordeningen), alle besluiten van het parlement op te heffen. Het proletariaat is daarom niet in staat, op grondslag van de burgerlijke parlementaire democratie tot het socialisme te komen, of binnen het raam van de burgerlijke maatschappij zijn klassebelangen door te zetten. De Union wijst daarom het parlementarisme af, evenals alle parlementaire partijen en soortgelijke lichamen, die op grondslag van de burgerlijke wettelijkheid staan, omdat ze reactionair zijn en niet in overeenstemming te brengen met de klassetaak van het proletariaat in het tijdvak van het monopolie kapitalisme.

- 2) Evenals de sociaal democratische partijen van de 2e internationale heeft ook de 3e internationale bewezen ongeschikt te zijn om de revolutionaire klassetaak van het proletariaat te ondersteunen, laat staan te volbrengen. Haar politiek is niet ontstaan uit de eischen van de revolutionaire strijd, die aan de revolutionaire arbeidersbeweging van de hoogkapitalistische landen van West-Europa worden gesteld. Door een centralistische diktatuur worden de communistische partijen onder het Ekki gesteld, en zoodoende door het opafscheidelijke verband tussen de leiding van de Komintern en het bolsjewistische staatsapparaat, praktisch aan de belangen van het Russische staatskapitaal ondergeschikt gemaakt. De bolsjewiki werden door het uitblijven van de West-Europese revolutie en door het ongehoorde verraad van de 2e internationale, gedwongen tot het "socialisme in een land", het achterlijke boerenland. Uit de verhoudingen van deze "socialistische opbouw" leidden ze een theorie af, die ze hun heele internationale opdwongen, en gaven zoodoende de internationale grondslagen van de proletarische klassenstrijd en van de proletarische revolutie volkomen prijs. Ze gebruikten de partijen van de 3e internationale alleen ter ondersteuning in de buitenlandse politiek van Sovjet-Ruslands politiek van het oogenblik, die in overeenstemming is met de belangen van het Russische staats- en landbouwkapitaal tegenover de privaatkapitalistische machten.

Daarom zijn de partijen van de 3e internationale ongeschikt, de massa's die hen toestroomden politiek mobiel te maken. Ze lokken deze massa's met frases, leege beloften, illusies, en kroopen daarbij aan bij de sympathieën der proletarieërs voor de Russische revolutie. Het bestaan van de 3e internationale beteekent dus alleen een verzwakking van de revolutionaire strijdmacht van het proletariaat. Het is daarom de taak van het revolutionaire deel der arbeidersklasse scherpe strijd te voeren tegen het agrarisch-staatskapitalistische opportunisme van Sowjet-Rusland en de 3e internationale.

3) De vakverenigingen vormen de tegenhanger tot de politieke arbeidersbeweging op grondslag van de burgerlijke staat. Ze ontstonden uit de onmiddellijke stoffelijke belangentegenstelling tussen de arbeiders en het kapitalisme en vormden de economische organisatievormen van het proletariaat, die pasten bij de tijd van opbloei van het kapitalisme. Ze stelden zich uitsluitend in op de vervulling van de stoffelijke belangen van alle dag der arbeidersklasse en lieten daarbij hun eigenlijk doel varen, : de afschaffing van het konstelsel. Hun staats-aanvaardend karakter, het feit dat ze openlijk verklaren alle klassebelangen van het proletariaat te willen regelen binnen het raam van de burgerlijke wetgeving, heeft hun sinds lang hun eigenschap van klasseorganisatie van het proletariaat ontnoren, en ze evenals de parlementaire partijen tot een onmisbare instelling gemaakt van de burgerlijke maatschappelijke orde. Hun verbonden zijn aan de staat dwingt hen er toe iedere zelfstandige beweging der arbeiders te verhinderen, waartoe ze zich bedienen van alle machtsmiddelen van de staat, zooals politie, justitie, technische noodhulp en de kapitalistische regeering. Inplaats van een vooruitstuwende zijn ze een remmende faktor in de proletarische klassenstrijd geworden. Ze verhinderen de ontwikkeling van het zelfbewustzijn van het proletariaat, en zijn aaneensluiting als klasse, door de versplintering in beroepen. De Union wijst daarom de vakverenigingen van de hand, en bestrijdt ze, omdat ze niet te vereenigen zijn met de revolutionaire taak van het proletariaat.

4) De bolsjewistische internationale, die niets geleerd had uit de geschiedenis van de vakbeweging, zag er van af organisaties te vormen die met de moderne verhoudingen overeenkwamen, en beperkte zich tot het vormen van een "vakverenigingsoppositie" (1919), om door middel van cellen in de vakvereniging, de reformistische vakverenigingen om te vormen tot revolutionaire organisaties. Deze cellen-taktiek, van begin af aan een utopistisch en reactionair beginsel, dat aan de organisatorische bouw, de ideologische inhoud, en de daaruit voortvloeiende verouderde strijdmethoden der vakverenigingen niets veranderde, maar alleen leidde tot een versterking van de reformistische vakbeweging, nam in de loop van de tijd de meest verschillende vormen aan (zigzagkoers). Op grond van besluiten der 3e internationale gaf de door Moskou gedirigeerde oppositie beweging de meest tegenstrijdige parolen uit. 1925 : De vakverenigingen uit en zelfstandige bonden stichten, die zich alleen ~~xxxxxx~~ in naam van de reformistische onderscheidde. 1925 : er weer in, en 1926 : verovering van de door de sociaal democratische bureaucratie bezette leidersposten. 1927 : het eenheidsfront "van onderen op". 1928-1929 werd deze taktiek vol afwisseling met de uitsluiting van het overgrote deel van de vakverenigingsoppositie beantwoord, waardoor de K.P.D. zich gedwongen zag, een zelfstandige beweging : de Rode Vakverenigingsoppositie (R.V.O.) te vormen. Hieruit volgde de hernieuwde stichting van zelfstandige "roode" vakverenigingen, die in vorm en inhoud op de oude vakbonden lijken, en op grond van de richtlijnen van hun program ook al dezelfde strekkingen van samenwerking met het kapitaal door collectieve contracten nastreven. Maar in 1931 werd wederom het bevel gegeven tot versterkte cellen-werkzaamheid in de reformistische vakbonden.

Zoo is het te begrijpen, dat de utopistische cellentaktiek, evenals de "roode" vakverenigingsbeweging alleen maar een versplintering en verzwakking van de revolutionaire strijdkracht van het proletariaat hebben gevoerd.

5) De reeds vermelde zelfstandige bonden, die in 1923 werden opgericht, werden in 1925 door de Komintern opgeheven. Ze verdwenen echter niet heelemaal van het toneel, maar bestaan voor een deel op het oog nog. Deze zoogenaamde industrie- en eenheidsbonden (B.R.I.V.), Kaiser I.V.fdB.G., Schuhmacher, enz., onderscheiden zich alleen daarin van de vakverenigingen, dat ze inplaats van de afzonderlijke beroepsverenigingen, verenigingen van industriebonden hebben gesteld, met onderafdeelingen voor de verschillende beroepen, terwijl ze wat het algemeene wezen en de vormen, de strijdmethoden van de vakverenigingen hebben bijgehouden en in praktijk brengen. Het feit dat ze het parlementarisme als een kwestie van taktiek beschouwen, dat ze deelnemen aan de wettelijke bedrijfsraden, en dat ze door de staat verbindend verklaarde collectieve contracten hebben, laat zien hoe reactionair hun karakter is. Hun geschiedenis is een bonte opeenvolging van corruptie en beginselloosheid, vanaf de corruptiezaak Weyer in het D.I.V. tot het bondgenootschap van het D.I.V. met de nazi's bij de verkiezingen voor de bedrijfsraden van de Siemens-werken in 1926. Door hun beginselloosheid valt het de communistische cellentaktikers natuurlijk makkelijk, in de rijen van deze bonden verwarring te stichten, ze uiteen te slaan, en een deel der leden in hun "modernste" van alle vakbonden te lokken.

6) Het anarchisme bracht in de loop van zijn ontwikkeling zoo van allerlei voort, waarvan voor ons het syndicalisme het belangrijkste is, de vakverenigingsrichting in het anarchisme. Deze syndicalistische vakbonden ontwikkelden zich eerst net als de sociaaldemocratische in plaatselijke organisaties. Maar in tegenstelling tot de vakverenigingen hielden ze deze plaatselijke grondslag tot het uitbreken van de wereldoorlog vol. Was het syndicalisme in de oude arbeidersbeweging steeds een tegenwicht tegen de bureaucratie van alle moderne vakbonden, en tegen de spiegelgevechten van de parlementaire partijen, toch raakte het door zijn niet heldere en niet eensgezinde kleinburgerlijke theorie snel op de achtergrond tegenover de ideologisch en organisatorisch eensgezind en gesloten optredende oude marxistische arbeidersbeweging. De syndicalistische theorie leverde tot nog toe de wonderlijkste bloesems op. Vanaf het antiparlementaire parlementarisme met het deelnemen aan het volksreferendum over de schadeloosstelling der vorsten, het deelnemen aan de verkiezingen voor wettelijke bedrijfsraden, het verwerpen van de diktatuur van het proletariaat en heelemaal iedere politieke strijd, de gedeeltelijk geweldloze ethische wereldbeschouwing, tot aan het erkennen en propageeren van de burgerlijke republiek als de vorm waarin de proletarische klassebelangen kunnen worden verdedigd in de Spaansche revolutie. Door zijn onhistorische en onhistorische opvatting van de klassenstrijd is het syndicalisme niet in staat de revolutionaire vormen en methoden voor het volvoeren van de revolutionaire klassetaak van de arbeidersklasse te ontwikkelen.

Stelling 3. Het wezen der Union.

I. Het doel.

Uit de ontleding van het kapitalisme volgde, dat het nu geboden is dit langs revolutionaire weg op te ruimen.

De vakverenigingen en politieke partijen zijn niet alleen ondeugdelijk voor het doorvoeren van die revolutionaire taak, maar ze hebben zich zelfs ontwikkeld tot een wapen tegen het revolutionaire proletariaat. Maar het proletariaat zit in zijn denken en organisatorisch aan deze verouderde vormen van klassenstrijd vast. Daardoor is het niet tegen zijn historische taak opgewassen. Het gaat er nu om hier de hefboom aan te zetten. De voorwaarde voor het uit de weg ruimen van het kapitalisme is het vormen van het proletariaat tot een klasse, die zich van haar taak bewust is en die tot strijd in revolutionaire zin in staat is. Dit kan alleen gebeuren op grondslag van bedrijven en stempelokalen, die door hun comités (raden), die ze zelf hebben gekozen, uitdrukking geven aan het klassehandelen en het klassebewustzijn. Hoe meer de radenbeweging wordt tot een aangelegenheid van de proletarische klasse zelf, zooveel te gauwer wordt de invloed en de inmenging van een of andere organisatie in de aangelegenheden van de klasse uitgeschakeld. Want de bevrijding van de arbeidersklasse kan alleen haar eigen werk zijn.

II. De weg van de oude arbeidersbeweging.

Om het proces van zelfstandig klassehandelen te ontwikkelen, is een organisatie noodig. Dit inzicht is gemeengoed van de heele arbeidersbeweging.

De vakverenigingen waren de eerste poging, het proletariaat op zijn klassegrondslag aaneen te sluiten; dit ging goed voor de opbloeiperiode van het kapitalisme. Hun ontstaan kwam voort uit de onmiddellijke botsingen tusschen kapitaal en arbeid. De arbeiders probeerden met behulp der vakverenigingen de bevrediging van hun behoeften binnen het raam van het kapitalisme door te zetten. Zoowat tegelijkertijd ontstond uit een oppositionele liberale groepering van de burgerij de sociaal democratische partij. Deze probeerde een verband met de vakverenigingen vast te leggen, in die zin, dat ze in hen de organisatie zag, die zich geleidelijk tot de economische organisatie van de geheele proletarische klasse zou ontwikkelen. Zichzelf kende de partij de politieke (voor alles parlementaire) werkzaamheid toe, en daarmee de leidersrol in de klassenstrijd.

a.) De leidersrol van de partij werd tot een illusie. Met een in schijn radikale theorie dekde de partij alleen maar naar buiten de reformistische praktijk der vakverenigingen, waarvan ze verder geheel afhankelijk was.

b.) De voorwaarden voor het dualisme van partij en vakvereniging, dwz. voor de strijd op het politieke en op het economische front door twee gescheiden organisaties, werden door de ontwikkeling van het kapitalisme te niet gedaan. Tegenwoordig, nu iedere economische strijd gedwongen ook een politiek karakter draagt, en omgekeerd, moet het proletariaat zich tegelijk politiek en economisch in eenzelfde organisatie organiseren.

c.) Het bestaande democratisch-kapitalistisch staatsstelsel moet in zijn geheel langs revolutionaire weg worden vernietigd. Het parlement kan nooit een instrument tot revolutionering worden, omdat het een onderdeel van dit stelsel is. Zijn karakter als tribune voor de politieke strijd, dat het in de vooroorlogstijd uiterlijk had, heeft het ingeboet, en het is nu heel openlijk een zuiver politiek bedwelmingswerk~~tuig~~ werktuig van het ondergaande monopolie-kapitalisme; dat het fascistisch karakter van zijn werkelijke heerschappij methoden steeds duidelijker onthult. Deelnemen aan het parlement, in welke vorm ook, moet daarom worden afgekeurd.

De partij als bijzondere politieke organisatie en als deel van een democratische volksvertegenwoordiging (als parlementaire organisatie dus) heeft daarom haar historische rol voor het proletariaat uitgespeeld.

Het vraagstuk hoe de (revolutionaire) strijdwijze voor deze tijd van de proletarische klasse en hoe de vorm waarin ze zich voor de strijd aaneensluit moet zijn, moest weer nieuw worden beantwoord. Daarmee werd ook weer het vraagstuk opgeworpen over het karakter van de organisatie, die juist haar taak zag in het ontwikkelen van deze nieuwe vorm van klassehandelen en aaneensluiting volgens de klasse.

III. De eerste trap van ontwikkeling van de Unionsbeweging.

Aan pogingen tot een praktische en theoretische oplossing van deze vraagstukken heeft het in het begin van de revolutionaire naoorlogstijd in Duitsland niet ontbroken. De arbeiders hadden zich aan de Waterkant, in het Ruhrgebied en in andere deelen van Duitsland aaneengesloten in werf- en schachtorganisaties op grondslag van de bedrijven. Ze hebben hier dus vanuit de oogenblikkelijke noodzakelijkheid van revolutionaire acties de aaneensluiting volgens gilde en beroep van de oude vakverenigingsbeweging als sta in de weg over boord geworpen. Ook heeft ze, in tegenstelling tot de vakverenigingen, die bureaucratisch centralistisch werken, de opvoeding van de arbeiders tot zelfstandig handelen tot haar voornaamste taak gesteld. De afzonderlijke B.O.'s sloten zich gewestelijk en landelijk tot de Allgemeine Arbeiter Union aaneen.

Tegelijk ontwikkelde zich vanuit de S.P.D. de radikale vleugel van de politieke arbeidersbeweging tot een zelfstandige organisatorische formatie in de Spartacusbond en in de Bremer links-radikalen, die zich dan aaneensloten. Deze organisatie stelde zich tot doel de klassenstrijd der arbeiders op het politieke en daarmee in tegenstelling tot de S.P.D. revolutionaire peil te brengen.

Tot dit doel knoopte het eens deel (de latere K.A.P.)^m, bij de bestaande Unionen aan. Het zag in de bedrijfsorganisaties en in de raden van het proletariaat de wapens van de proletarische klassenstrijd. Het andere deel, (de latere K.P.D.) greep na de eerste nederlagen terug tot de oude sociaal democratische vakverenigings-taktiek, met alleen wat radikale frases als franje erbij.

De K.A.P. had de historische verdienste de Allgemeine Arbeiter Union haar theoretische onderbouw te geven. Ze zag in de Allgemeine Arbeiter Union de grondslag voor de aaneensluiting van het proletariaat als klasse, die in de loop van de klassenstrijd uit zou

groeien tot de samenvatting van het heele proletariaat als klasse. Daarbij zou haar hoofdzakelijk de economische functie van de klassenstrijd, van de diktatuur van het proletariaat en van de opbouw van de communistische maatschappij toevallen. Daarentegen duidde de K.A.P. zichzelf aan als een "zuiver politieke organisatie", wier taak hoofdzakelijk daarin zou bestaan "steeds opnieuw op de halfheden en zwakheden van de Union als opkomende proletarische Klasseorganisatie te wijzen". Daarmee alleen al geloofde ze, zolang zulke halfheden nog bestonden, "het bewijs voor haar recht van bestaan te leveren".

a.)

Dat de Union halfheden en zwakheden vertoont, maakt nog niet een zelfstandig bestaande partijorganisatie noodig; de Union is aan de geschiedenis gebonden, en doorloopt daardoor een voortdurend proces, waarin ze telkens haar vroegere halfheden en zwakheden tegenover het steeds nieuw aanbreekende heden overwint. Het bestendig vooruitstuwende van dit proces is een van haar voornaamste taken, die ze als organisatie met revolutionaire inhoud juist binnen haar eigen raam heeft te volbrengen. De afzonderlijke aaneensluiting van elementen die verder vooruit zijn, zou dan pas tot een historische noodzakelijkheid worden, wanneer de Union in dit proces dreigde stil te staan, wanneer haar halfheden niet meer binnen het raam van de organisatie te bespreken, te bekritisseren en te overwinnen waren, wanneer de Union dus op zou houden de draagster te zijn van de voortschrijdende revolutionaire gedachte.

b.)

Bovendien bleek, dat de K.A.P. niet in staat was, de strijd over het wezen en de inhoud van de Union, die het gevolg was van de nederlaag, op te houden. Integendeel, de partij viel evenals de Union in een reeks van splinterorganisaties uiteen, die allen meenden, dat ze het verst vooruit zijnde, en dus "istantsk" "leiding gevende" beginsel in pacht hadden. De gedachte van de noodzakelijkheid van een zich organisatorisch afzonderende elite bracht dus verwarring in het leger van de radikale revolutionaire arbeidersbeweging. De gedachte van de afzonderlijke aaneensluiting van theoretisch vooruit zijnde elementen veroorzaakte een scheiding tusschen theorie en praktijk. Hierdoor werd noodzakelijk de theorie vervreemd van de dagelijksche praktijk van de klassenstrijd. Ze werd tot een leegte, tot een idealistische eindstrijd-speculatie.

Maar eindelijk verhinderde de theorie, dat een splitsing van de Unionsbeweging in een leidende minderheid (partij) en een klasseorganisatie (Union) noodig was, dat men zich zakelijk kon bezinnen in welke historische grond de Unionsbeweging in werkelijkheid wortel had geschoten. Feitelijk bestond er geen klasseorganisatie, maar alleen twee of meer propaganda-organisaties, die alle dezelfde inhoud en ook dezelfde organisatorische uitdrukking hadden aangenomen. De oude theorie van de dubbelorganisatie, die nog half aan het sociaal democratische denken vastzat, was door de feiten reeds achterhaald. Alleen had men door theoretische ruzies deze feiten niet ingezien.

c.)

Ook de Eenheidsorganisatie, die uit de voegdi van de partij probeerde los te komen, stond nog op het peil van de oude theorie, die geen oplossing van het revolutionaire organisatie-

beginsel beteekende, die bij de werkelijkheid aansloot. De voorstanders van de Eenheidsorganisatie waren van opvatting, dat geen afzonderlijke organisatie noodig was buiten de klasseorganisatie, waarmee ze zich zelf vereenzelvigden.

Praktisch bleek ook haar theorie op een illusie te steunen. Want de Eenheidsorganisatie scheidde zich volkomen van haar klassegrondslag in het bedrijf. Ze was heelemaal geen kiem of begin van een klasseorganisatie, en had net als de K.A.P. en de A.A.U.D. het karakter van een samenvatting van een elite, die praktisch des te minder had te beteekenen, naarmate ze meer de tegenstelling tusschen haar voorgewens en haar werkelijk karakter over het hoofd zag.

IV. De rol van de moderne Unionsbeweging in de Klassenstrijd.

De hoofdfout van de unionistische beweging van tot dusver bestond daarin, dat ze zich openlijk of verapt vereenzelvigde met het doel van haar propaganda, de *r a d e n b e w e g i n g*, de actieve aaneensluiting van het proletariaat als klasse. Maar het kan niet de taak van de Union zijn, om de proletarische massa's organisatorisch op een nieuwe grondslag te verzamelen. Veel eerder moet de Union het proletariaat, dat nu in de massaorganisaties van de oude arbeidersbeweging bijeen is, oproepen, om de organisatorische afperkingen, die het verdeeld houden, en die het voor allen geldende klassendoel verbergen, te *d o o r b r e k e n*, zich rekenschap te geven van zijn eigen initiatief en klassekracht, om eindelijk als machtige radenbeweging het kapitalisme naar te werpen. De Union zelf zal bij het volvoeren van deze taak alleen dat deel van het proletariaat organisatorisch omvatten, dat het verst vooruit en politiek actief is. Want tusschen de consequente communistische theorie en praktijk, die door de Union wordt gepropageerd, en het denken en handelen der massa's (ook van de "zelfhandelende massa's") bestaat voorloopig een wanverhouding, die eerst volkomen overwonnen wordt in een laat stadium van het tijdperk van de revolutie en de overgang. Het tusschenstadium is het overgangsproces van het burgerlijk en kleinburgerlijk denken van het proletariaat tot het communistisch-proletarisch denken in de klassenstrijd. In dit tijdsverloop heeft de Union de taak een vooruitstuwende faktor te zijn. Om tot deze faktor te worden moet ze echter naast de noodige diepte ook de noodige breedte hebben. Diepte wil zeggen: activiteit en inzicht in de verhoudingen van de klassenstrijd, die aan de leden worden geëischt, wat in de revolutionaire taktiek tot uitdrukking komt. Breedte wil aan de andere kant zeggen: voldoende vaste voet in bedrijven en stempellokalen, waarzonder de propaganda van de Union en heelemaal de doorvoering van haar reusachtige taak een illusie moet blijven. Voor alles moet de Union ook tegenover de wisselende (toe- en afnemende) radenbeweging een *x x x b e t r e k k e l i j k e s t a n d v a s t i g - h e i d* bewaren, die tot uitdrukking komt in de bestendigheid van haar beweging in organisatie en doelstelling.

De duidelijke opstelling van deze rol van de Union tegenover de radenbeweging van de proletarische klasse heeft opgeleverd, dat een partij van de bouw en de inhoud van de partijen der oude arbeidersbeweging en de K.A.P. haar historische noodzakelijkheid heeft verloren. Maar daarmee zijn nog niet de gevaren overwonnen, die tot nog toe in iedere organisatie uit het leiders - massa vraagstuk zijn

opgedoken. Daarom zal hieronder het ~~standpunt~~ standpunt van de Union in dit vraagstuk worden uiteengezet.

V. Het leiders - massa vraagstuk en het raden-beginsel als richtlijn tot oplossing ervan.

Uit de verhouding van leiders tot leden zijn voor de organisaties der arbeidersbeweging voornamelijk twee gevaren voortgekomen:

Het eerste gevaar bestaat daarin, dat zich klikheerschappijen van beroepsleiders vormen, die ten slotte de organisatie gebruiken als middel voor hun doeleinden. Het ontstaan van zulke klikheerschappijen is daarvan afhankelijk, dat een organisatie tot iedere prijs massa's wil omvatten, dat het haar dus in de eerste plaats op het aantal en niet op de kwaliteit van de leden aankomt. Op dit standpunt van alleen naar het aantal kijken staan de oude arbeidersorganisaties, en tegenwoordig ook de K.P.D.; beide, omdat hun parlementaire rol, die alleen afhangt van het aantal stemmen zonder rekening te houden met de motieven en de kwaliteit van de kiezers, ze noodzakelijk ertoe verleidt de massa's naar het aantal af te wegen, en ten tweede omdat het organisatorisch hun doel is, de meerderheid der klasse te omvatten. Bij alleen dit omvatten van het aantal der massa's komt in de oude partijen en vakverenigingen nog het bureaucratisch-centralistische bestuursbeginsel, dat eveneens het vormen van klikheerschappijen tot historisch noodzakelijk gevolg heeft. Wel was de oude arbeidersbeweging bij haar ontstaan democratisch opgebouwd, maar ze nam daarnaast het centralistische opbouw-beginsel van het burgerlijke staatsapparaat over, dat daarin bestaat, dat de taak van de organisatie afgewerkt wordt door in statuten vastgelegde bevoegdheden van de centrale punten om bevelen uit te geven. Dit bestuursbeginsel leidt, samen met het massa-karakter van een organisatie, er noodzakelijk toe, dat een vaste groep van leiders, die in het begin alleen de democratisch genomen besluiten der massa's uit moest voeren, ten slotte zelf heerschend over de massa's beschikt.

Voor de Union wordt het gevaar voor een leiders klikheerschappij daarom al minder, omdat uit haar taak als klassenstrijd organisatie al een zeker uitzoeken van haar leden volgt.

Maar de verhouding leiders - massa kan er in de tweede plaats toe leiden, dat de tegenstellingen tussen begaafde en leiding gevende elementen binnen een organisatie, die uit de ontwikkeling van de situatie van de klassenstrijd voortkomen, ertoe worden uitgebuit, om leden om zich heen te scharen en kliks of fracties te vormen. Deze kliks hebben dan de strekking het organisatorische raam te doorbreken, en scheuringen te veroorzaken. Maar de scheuring van de proletarische klassenstrijd-organisatie betekent een ernstig gevaar voor de klassenstrijd zelf.

Maar het proletariaat heeft in de loop van de geschiedenis van zijn revolutie in de kiem een werktuig ontwikkeld, dat de mogelijk bevat de beide genoemde gevaren van de verhouding leiders - massa te overwinnen. Dit werktuig zijn de raden. Een bestanddeel van het radenbeginsel is de proletarische democratie. Die betekent aan de eene kant discipline, dwz. zich onderwerpen aan de meerderheidsbesluiten der organisatie. Maar aan de andere kant betekent die niet

Kant van leden voor hun onder

And over tot te beschikken

zie boven

in het org. raam

alleen het nemen van besluiten, dus medezeggenschap, maar juist het zelf bepalen der leden in de ~~zinnig~~ afzonderlijke concrete gevallen. Hier wordt dus de uitvoerende macht verbonden met de wetgevende macht en in handen van de georganiseerde arbeiders zelf gelegd. Dit gemeenschappelijk uitvoeren van het werk van de organisatie door de leden zelf, dat uit het radenbeginsel volgt, is gegrond op de gedachte van een communistische maatschappij-orde, waarin de afzonderlijke leden van de maatschappij niet onderworpen zijn aan hun persoonlijke economische zorgen, maar voor de gemeenschappelijke maatschappelijke taak van de gemeenschap verantwoordelijk zijn. Het opstellen van het raden-beginsel als beginsel van een nieuwe proletarische omvorming van de verhouding leiders - massa, is dus geen toevallige zaak (geen snigger gevonden patent-oplossing), maar het is verworteld in het diepste wezen van de revolutionaire klassenstrijd (dwz. van de klassenstrijd die het communisme tot doel heeft).

Het proletariaat, dat zich van dit beginsel al rekenschap heeft gegeven, heeft het alleen maar in de afzonderlijke gevallen uit te bouwen; en de Union heeft tot taak, mee te werken aan de bewuste uitbouw ervan. Dit werk is natuurlijk niet af voor de eindoverwinning van de arbeidersklasse. De gevaren van een doorbreken van dit beginsel, en daarmee ook de gevaren uit de verhouding leiders - massa zullen minstens tot die tijd verder bestaan. Daarbij is het onverschillig, of men meent dat het proletariaat al in de naaste toekomst in staat is voor goed zijn taak in de zin van het radenbeginsel gesloten te volvoeren, of niet. In ieder geval moet de Union van zich uit probeeren, deze gevaren te overwinnen, doordat ze in het raam van haar organisatie het radenbeginsel zooveel mogelijk doorvoert, zoodat het tot voorbeeld kan strekken, ze moet dat des te meer doen, daar ze de raden als organisatiebeginsel voor de klasse propageert.

VI. De afzonderlijke elementen van het radenbeginsel zijn de grondtrekken voor de organisatorische omstelling van de Union.

De belangrijkste elementen van het radenbeginsel willen we hieronder opsommen:

De oplossing van het vraagstuk leiders - massa wil in het kort zeggen: voortdurende controle van de leiders door de georganiseerde leden, en bevruchting van het met zijn allen samenwerken door de leidende elementen, wier maatschappelijke noodzakelijkheid als zoodanig in geen enkel opzicht wordt ontkend. Hieruit volgt:

1. de functionarissen kunnen voortdurend worden afgezet.
2. de functies moeten voortdurend verwisselen.
3. de funktionarissen worden voortdurend gecontroleerd door de leden van de B.C.'s van de woonplaats, van de afdeling, van het industriegebied, en de landelijke functies door de leden van de plaats, die aangewezen is om deze functies te vervullen.

Uit het beginsel van werken met zijn allen volgt :

4. Alle geschikte krachten worden mee in het werk betrokken.

5. Zooveel mogelijk al het werk wordt verricht door de organisatorische samenwerking van de leden zelf, zonder vaste beambten aan te stellen. Alleen daar waar het niet te vermijden is worden krachten vrijgesteld, onder in achtneming van de grondstellingen aangevoerd in de punten 1 en 2.

6. Het bedrijf moet de grondslag blijven van de organisatorische en propagandistische werkzaamheid van de A.A.U. Het bedrijf is de plaats, waar het proletariaat zijn grootst mogelijke kracht kan ontwikkelen. Daar is de proletarier verworteld met de produktie, dus ook met de politieke toestand. Vandaar uit kan hij het best komen tot een geskondige regeling van zijn economische en politieke taak.

Het feit dat de werkloosheid in het economisch vervallende monopolie-kapitalisme tot een vast verschijnsel is geworden, maakt dat de uit het produktieproces uitgesloten arbeiders op de stempellokalen worden opgehoopt. Voor dit deel van het proletariaat is het stempellokaal het middelpunt voor propaganda, organisatie en actie.

Uit redenen van politieke doelmatigheid, en om proletarische lagen op te nemen, die niet in het bedrijf en op de stempellokalen kunnen worden samengevat (dienstboden, enz.) is het ook noodig de leden naar de woonplaats te organiseren. Om een betere controle door de leden mogelijk te maken, moeten de leden der B.O.'s en stempellokalen bovendien ook naar de woonplaats worden georganiseerd.

7. Het radenbeginsel sluit de historische vormen van federalisme en centralisme, zocals die in de syndicalistisch-anarchistische en aan de andere kant in de sociaal democratie en de bolsjewistische partij tot uitdrukking komen, uit. Het uitvoeren van de organisatorische taak komt in de radenorganisatie niet voort uit de oorspronkelijke of toegeegende bevoegdheid tot kommandeeren van centrale instanties, (al is hierbij ook een democratische onderbouw), evenmin bestaat er een zelfstandig beschikkingsrecht zonder remmen van de afzonderlijke leden over de aangelegenheden van de organisatie. Het radenbeginsel beteekent wel zelf beslissen en zelf handelen van de leden, maar het beperkt dit zelf beslissen door de raden-discipline, dwz. door de onderwerping van de leden aan de door de meerderheid vastgestelde richtlijnen.

De zuiverheid van de raden-democratie is nu echter in haar organisatorische volkomenheid alleen mogelijk in de communistische maatschappij. De Union als klassenstrijd organisatie heeft een bijzondere stootkracht noodig om haar taak uit te voeren. Daaruit vloeit voort de noodzaak van een bijzonder straffe discipline binnen

het raam van haar organisatie en het overdragen van centrale taken aan bepaalde lichamen met in zekere situaties van de strijd zelfs verstrekkende bevoegdheden (illegaliteit, algemeene werkstakingen, enz.)

Om hier nu een tegenwicht te vormen, staat de Union op grondslag van het hoofdafdelingen stelsel, dwz. de lichamen ter volvoering van centrale taken worden gekozen en afgezet door een hoofdafdeling, die aangewezen is door een besluit van de rijksconferentie; bij de doorvoering van hun taak zijn ze ook aan de controle van deze hoofdafdeling onderworpen. Om aan de andere kant aan minderheden een mogelijkheid van een veto in organisatorische en principieele aangelegenheden te geven, moet nog een buitengewone controle commissie worden ~~aan~~ gevormd, waarvoor een bijzondere hoofdafdeling moet worden benoemd.

Daar de taak van de Union voor alles van propagandistische aard is, laat de organisatorische taak zich niet van de propagandistische scheiden. De comité's der distrikten en van het rijk, die met de organisatorische taak zijn belast, moeten daarom tegelijk met de propagandistische taak belast worden. Deze regeling is ook geboden in het belang van de stootkracht van de organisatie, die maakt dat een verdeling van de beide belangrijkste werkzaamheden over twee verschillende distrikts- of rijks-hoofdafdelingen ondoelmatig is.

8. Daar de paritaire commissie der beide Unions in het vraagstuk van de financiering der organisatie niet tot een eenstemmig standpunt heeft kunnen komen, legt ze daarom aan de leden de opvattingen die door de beide organisaties werden voorgestaan gescheiden voor ter discussie en beslissing.

a.) De opvatting van de A.A.U.D.

De organisatie heeft om haar zaken af te wikkelen voortdurend een bepaalde som noodig, die of voor organisatorische, of voor propagandistische uitgaven worden benut. De Allgemeine Arbeiter Union verplicht daarom haar afdelingen tot een bijdrage, die door de rijksconferentie wordt vastgesteld, en aan de rijkslichamen moet worden afgedragen. Verplichte bijdragen worden betaald aan het uitvoerend comité voor het rijk (propaganda en organisatie) en aan de VRUK (organisatie die politieke gevangenen ondersteunt, vert.)

De overige middelen voor het financieren van de propaganda der afdelingen en distrikten worden door de afdelingen, enz. zelf vastgesteld, wat betreft het bedrag en het doel waarvoor ze moeten worden gebruikt. De A.A.U. kent geen stakingskassen. Ze staat op grondslag van de solidariteit, en financiert daarom de ondersteuning van haar strijdende kameraden door het omslag-stelsel. Ook alle bijzondere taken, die uit onze taktiek volgen en die buitengewone middelen opeischen, worden door omslagen opgebracht. (B.v. omslagen voor de pers, voor een algemeen strijdfonds, voor agitatie, voor bijzondere ondersteuning van gearresterden, enz.).

Over het gebruik der middelen hebben de lichamen op gezette tijden, door de rijksconferentie vast te stellen, in het openbaar rekening te geven aan de leden (zoo mogelijk eens in de 4 weken) waarbij de uitgaven nauwkeurig en overzichtelijk ~~zullen~~ moeten worden verklaard. Van uitgaven hooger dan een minimum bedrag, dat door de rijksconferentie is vastgesteld, moet nauwkeurig worden aangegeven, waarvoor ze verbruikt zijn.

b.) De opvatting van de A.A.U.E.

De rijks-comite's heffen de gelden, die ze voor de afwikkeling van hun zaken noodig hebben, door middel van het omslagstelsel. Iedere kommissie beschikt over een bepaald fonds, dat hun vrijheid van beweging geeft om de loopende zaken af te wikkelen, het bedrag daarvan wordt door de rijksconferentie vastgesteld. Omslagen mogen alleen worden geheven, als de RIST (Reichs Informations Stelle) het daarmee eens is.

De gelden, noodig voor de B.O.'s, afdelingen en industrie gebieden, worden door de afdelingen vastgesteld en door omslagen binnen gekregen. De gelden noodig in het rijk of in de plaats worden alleen door de werkaande leden opgebracht. Werkloozen betalen alleen hun kranten.

De Union staat op grondslag van de verplichte solidariteit. Ze ondersteunt haar strijdende kameraden bij stakingen, enz. door betaling van een wekelijksche solidariteitsondersteuning. De afdelingen moeten een solidariteitsfonds vormen, dat 50% van het in het rijk gemiddelde loon bedraagt voor ieder werkend lid.

Bij oproepingen van de RIST tot solidariteit voor strijdende kameraden, moet de penningmeester het opgevraagde bedrag uit het fonds nemen en direkt aan de RIST opsturen. Dat bedrag moet de afdeling weer over de leden omslaan en bij het fonds voegen, zoodat de strijkracht van de Union behouden blijft.

De lichamen van de Union moeten elk kwartaal de leden schriftelijk (uitvoerig toegelicht) verslag van de kas voorleggen. Alle opvragingen van omslagen moeten nauwkeurig worden verklaard.

De Union is een trap van ontwikkeling van de klassenstrijd, organisatorisch dus een trap van ontwikkeling in het ontplooiën van het radenbeginsel. Het is haar doel dit beginsel in de loop van haar praktijk te verdiepen.

VII. De taktiek van de Union.

De praktijk van de Union volgt daaruit, dat ze in overeenstemming met de bestaande economische mogelijkheden van de revolutie, ook de noodzakelijke geestelijke voorwaarden moet bevorderen, dwz., ze moet door een revolutionaire taktiek de machtsstrijd van de proletarische tegen de burgerlijke klasse opwekken. We hebben daarom tot plicht in alle maatschappelijke conflicten in te grijpen, om deze bewegingen om te zetten in strijd tegen het kapitalistische stelsel.

Het wezen van deze revolutionaire praktijk bestaat in de overwinning van het reformisme door ~~zijn~~ konsekvente onwettigheid. Revolutionaire onwettigheid is onvereenigbaar met de taktiek der parlementaire en vakverenigingsorganisaties, die zich binnen het raam der bestaande verhoudingen tot steunpunten van de burgerlijke maatschappelijke orde hebben ontwikkeld. Revolutionaire onwettigheid beteekent daarom ook stukslaan van het contract- en arbitrage stelsel (met de wettelijke bedrijfsraden zwendel erbij), dat de proletarische klassenstrijd onder het oppercommando van de kapitalistische machthebbers brengt. Revolutionaire onwettigheid is het scherpe wapen, waarmee het sociaal-fascistische reformisme in de wortel wordt vernietigd.

Het omverwerpen van het kapitalisme is alleen mogelijk door een arbeidersmassa, die haar strijd geheel zelfstandig leidt. De A.A.U. proklameert daarom om radikaal te breken met de parlementaire vakverenigings leiderspolitiek en in plaats daarvan het gebruik van de proletarische taktiek van massastrijd. Het hoogste beginsel van de massa-actie is het vormen van strijdorganen uit de rijen der arbeiders zelf (vertrouwensmannen, comite's van actie), om zoo de reformistische instanties heerschappij te breken. Deze organen van het proletarisch zelf handelen moeten direkt gekozen worden door de arbeiders in het bedrijf of de werkloozen, en alleen aan hen verantwoordelijk zijn en op slag zijn terug te roepen. Raken deze comite's van actie echter in het vaarwater van de reformistische instanties politiek, dan moeten de unionisten demonstratief uit deze comite's uittreden. Eigen verantwoordelijkheid en classesolidariteit verplichten de revolutionaire proletariërs in overeenstemming met de gegeven mogelijkheden hun strijd gesloten af te breken, voor het geval die geen vooruitzichten meer heeft.

De comite's van actie zijn als ruggegraat van het zelfhandelende proletariaat, de laatste trap van ontwikkeling tot de revolutionaire raden, de machtsorganen van de proletarische diktatuur. Massastrijd en comite's van actie zijn wederzijds voorwaarden voor elkaar, evenals communisme en sociale revolutie dat zijn, en vormen zoo eerst de belangrijkste voorwaarde voor de bevrijding van het proletariaat van het juk van het kapitalisme.

De A.A.U. strijdt met al haar energie ~~tegen~~ voor de inbedrijven en stempellokalen verankerde leiding der massa-acties, want alleen de taktiek van zelfhandelen is de groote praktijk, die het proletarische denken revolutioneert, waarin ten slotte de revolutionaire praktijk vat op de massa's krijgt en daarmee tot een macht wordt, die het kapitaal ten val brengt.

VIII. De internationale.

De internationaal gelijke bouw van het kapitalisme heeft internationaal gelijke voorwaarden om dat te overwinnen tot gevolg. Daarom gelden de lessen over de revolutioneërende praktijk, die de Union uit de ervaring getrokken heeft, overal, waar de uitgepute massa's tegenover het moderne kapitalisme staan.

De Union komt er daarom voor op, dat het proletariaat internationaal met haar taktiek en in de organisatievorm die zij eischt, strijdt.

Daar verder de overwinning der arbeidersklasse over het kapitaal niet in een land, maar alleen internationaal kan worden bevochten, is het noodig dat de radikale arbeidersbeweging zich internationaal aanensluit. Daarom propageert de Union

de Internationale der Unionen.

Ingekomen brochures, enz.

Rationalisatie en de zesurige arbeidsdag, van Arthur Muller Lehning.
(Uitgave van het N.S.V., verkrijgbaar bij H. Kulderij, Hoofddorppweg 21
Amsterdam, W. Prijs 10 ct.)

Deze brochure is, zoals de inleiding zegt, een iets omgewerkt referaat. Dat blijkt dan ook uit de vorm, hij is populair. Maar dat wil niet zeggen dat hij oppervlakkig is. Integendeel, als meer syndicalistische en anarchistische literatuur in deze trant uitkwam, zou die er zeker niet op achteruitgaan wat het gehalte betreft.

Wat we bedoelen is, dat Muller Lehning de maatschappelijke verhoudingen van de arbeidersklasse afleidt uit de ontwikkeling van het produktie proces, een methode, die anders als marxistisch, in anarchistische kringen niet hoog in aanzien staat.

Over de rationalisatie zelf wordt in de brochure gezegd, dat "de veranderingen, die de rationalisatie in het produktie apparaat, in de geheele organisatie van het economische leven met zich heeft meegebracht, een revolutie van het industrieel kapitalisme betekenen (blz.4) Dit is een uitspraak, die nader aangetoond moest worden, wat wel door de vorm, waarin het geschrift is uitgegeven, (een referaat) niet kon, maar wat zekervan groot belang voor de arbeidersbeweging is. Is deze revolutie van het industriele kapitalisme van dien aard, dat het als maatschappelijk stelsel nieuwe levenskracht herwint? Of wordt door deze revolutie in de kringloop der kapitalistische produktie, dus door de rationalisatie, alleen het monopolie-kapitalisme tot overheersende vorm van het kapitalisme? Nog meer vragen dringen in dit verband naar voren, maar alsen dit even aangestipt, wordt wel duidelijk, dat men niet volstaan kan met te zeggen, dat door de rationalisatie een revolutie van het industriele kapitalisme plaatsvindt.

Nu zegt Muller Lehning wel, dat "het wezen van het kapitalistische systeem: monopolie der produktiemiddelen en het winstprincipe niet veranderd worden", dat er dus geen verandering is in de maatschappelijke produktieverhoudingen, in de verhouding tusschen de producenten, en diegenen die zich het produkt toeëigenen. Het moet dus een revolutie zijn van de wetmatigheid, waarmee zich de kringloop van de kapitalistische produktie beweegt. De noodzakelijkheid een uiteenzetting daarvan te geven, wordt daardoor natuurlijk niet verminderd.

Uit de titel van de brochure blijkt, dat uit het feit van de rationalisatie de eisch van de 6-urige arbeidsdag zal worden afgeleid.

Volgt men nu de gedachtegang, dat de door de rationalisatie versnelde gang van de arbeid de arbeidskracht in 6 uur meer verslijt, als voor de rationalisatie in 8 uur, dan is als afweer tegen de verscherpte uitbuiting de eisch van de 6-urige werkdag juist. Maar men mag daar bij niet uit het oog verliezen, dat de kapitalisten de rationalisatie alleen doorvoeren, omdat het een middel is, de arbeidskracht scherper uit te buiten. Het is een illusie, de 6-urige werkdag van het kapitalisme te verwachten. Het is dezelfde illusie, als die door de vakvereenigingen wordt gekweekt, dat door vakvereenigingsstrijd een verbetering van de arbeidsvoorwaarden en een verhooging van het levenspeil van het hedendaagsche kapitalisme te bereiken is. De 6-urige werkdag van het kapitalisme te eischen, dat beteekent de levensvoorwaarden van het kapitalisme aantasten, en om dat door te zetten, is geen vakvereenigingsstrijd, maar revolutionaire strijd noodig. Dat zegt Muller Lehning niet, en hij laat zoo ruimte voor illusies, die een zuiver inzicht in wat voor de arbeidersklasse noodig is te doen, tegengaan.

Uitgezonderd deze houding is de brochure een aanwinst van de strijdmiddelen in de klassenstrijd en als zoodanig aan te bevelen.

Marxistisk Arbejder Politik,

----- uitgave van een Deensche groep, die zich evenals wij groep van Internationale Communisten noemt. M.A.P. is ongeveer in dezelfde vorm uitgegeven als ons P.I.O., zal eens per maand verschijnen, en kost 20 øre per nummer. Verkrijgbaar bij de administratie: Fenmarksgade 43. St. tv. Kopenhagen. N.

Dit eerste nummer bevat een beginselverklaring, artikelen over de nationalistische politiek van de Duitse K.P.D., en een artikel, waarin aan de hand van eenige citaten de opvattingen van Liebknecht en Luxemburg over de vakvereenigings"verovering" en over de Russische revolutie gesteld worden tegenover de opvattingen van de 3e internationale, die wel reclame maakt met de namen van Luxemburg en Liebknecht, maar hun politiek angstvallig doodzwijgt, en zoo hun namen gebruikt om hun politiek kapot te maken.

Verbetering:

Ons tweede Sept. nummer (No 13) is technisch slecht afgewerkt. Om misverstand recht te zetten het volgende:

- 1) Het artikel over de RVO (blz 3-6) was ingezonden, niets ervan was van ons. (Ons antwoord op dijn artikel komt nog).
- 2) De opmerkingen over het ontwerp program van de AAUD (blz 8-9) zijn ook niet geheel of gedeeltelijk van ons, maar de vertaling van een bijdrage tot de discussie, die we van P.M. uit Amerika ontvingen.
- 3) Al het andere in dat nummer was van ons zelf.

Verantwoording tot 9 October:

E.R.M. te A. J1.--; H.M. te A. J1.--; J.K. te A. J1.--; XXX W. te H. J2.50; H.R.H. te B. J10.--; T.S. te A. J2.50; N.N. te B. J1.--; v.P. te H. J1.25.

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse de strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels, ZELF ter hand te nemen, om ZOO DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Vierde jaargang No 16.
October No 2.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Uit Skandinavien
kregen we van de Groep van Int. Comm. Denemarken materiaal toegestuurd,
dat we hieronder afdrukken:

De winter komt nu aan, en men merkt al teekenen van ontevredenheid met het kapitalistische stelsel, door het inslaan van ruiten. Verleden winter hoorde men iedere dag van zulke daden van vertwijfeling. Wij unionisten begrijpen heel goed deze protesten tegen het onrecht, maar als marxistische communisten weten we heel goed, dat het tegenwoordig stelsel door protesten en daden van vertwijfeling niet omver te werpen is; hiervoor is noodig ijzeren, revolutionaire bewustheid van weten en willen. Op het oogenblik gaat het er om de heldere revolutionaire koppen te organiseren, om de organisatie van de arbeiders in de bedrijfsorganisaties voor te bereiden. Dat is de weg tot bevrijding van de arbeidersklasse. Revolutionaire daad!

In Denemarken is de arbeidersklasse door de invloed van de sociaal democratische partij en vakbonden diep in slaap gewiegd, de hersens der arbeiders zijn door sociaal democratische mist beneveld, gezagsmensen in hart en nieren. De vakverenigingen zijn hun kerken, de vakverenigingsleiders hun priesters, die onaantastbaar zijn. Hier ligt ook de diepere oorzaak, waarom het zoo moeilijk is, een zuivere revolutionaire beweging te vormen, en tegelijk weten we ook, waarom de bolsjewistische beweging reformistisch en opportunistisch is ingesteld. Denemarken is een liefelijk land, zoo heet het in een vaderlandsch lied, dat zoowel de koningsgezinden als ook de koninklijk goedgekeurde sociaal democraten de gratie Gods zingen. Met deze phrase worden de Deensche arbeiders in slaap gewiegd, want zoolang als je slaapt hoef je niet te eten en ook niet voor je menselijke rechten te strijden! Denemarken is liefelijk en een paradijs, maar alleen voor de kapitalisten en de tienduizenden bonzen, die op kosten van de arbeiders leven. En toch Men hoort klachten! De arbeiders morren, de pachters en boeren morren ook! Alles mort! Dan moet er toch wat rot zijn in de staat Denemarken. Ja, en er is veel rot!